

2) Activitatea Mântuitorului în Galilea (1:14-3:6)

- Începutul predicării în Galilea , v.14-15

14. După ce Ioan a fost întemnițat, Iisus a venit în Galilea, propovăduind Evanghelia împărăției lui Dumnezeu 15. și zicând: „Plinitu-s'a vremea și împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!”

Sf. Marcu, fără a nega că Mântuitorul a predicat și a săvârșit lucrarea Sa și **înainte** ca Ioan Botezătorul să fie închis, se concentrează la faptele de **după** ieșirea lui din umbra Înaintemergătorului.

Mesajul Mântuitorului este asemănător cu cel al Sf. Ioan. Ca și în întrecerile sportive, atunci când un atlet predă coechipierului ștafeta, tot așa vedem că **Mântuitorul nu este doar succesorul lui Ioan și proclamă aceleași cuvinte, ci totodată El este și împlinirea mesajului lui**. Dacă Ioan proclama faptul că timpul mesianic este aproape, după întemnițarea lui Ioan Mântuitorul propovăduiește că vremea s-a „plinit”, perioada așteptării lui Mesia s'a încheiat, **totul e acum copt pentru ca Dumnezeu să-Și pună în aplicare planul de a mântui lumea**.

Mântuitorul se naște în **Iudeea** (Betleem), este nevoit să fugă pentru a-și apăra viața, apoi se stabilește, copilărește și atinge vârsta maturității în **Galileea** nordului. Revine în **Iudeea** (lângă Iordan) pentru a se arăta lumii și în cele din urmă se reîntoarce printre ale sale (**Galilea**), după arestarea lui Ioan, pentru a-și începe activitatea publică.

Din nou, răspunsul care se așteaptă de la cei care primesc vestea cea bună a Împărăției este **pocăința**. Convertirea. Schimbarea minții, schimbarea inimii. Departă de a fi o *stare* emoțională care implică vinovăție și rușine, pocăința – în accepțiunea ei ortodoxă – **este faptă, este acțiune și nu doar o stare**. Pocăința se face mai mult decât se simte. E ca și atunci când mergi cu fermitate într-o direcție, concentrându-ți toate eforturile și energia în acea direcție, apoi brusc, printr-o turnură, mergi cu aceeași forță și determinare în direcția opusă. Pocăința este, așadar, o turnură importantă în viața noastră pentru că <Împărăția Cerului e aproape>, Dumnezeu e aproape, e prezent, Îl putem întâlni, Îl putem cunoaște.

- Chemarea primilor discipoli, v.16 -20

16. Și umblând pe lângă Marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncându-și mrejele în mare, că erau pescari. 17 Și le-a zis Iisus: „Veniți după Mine și vă voi face să fiți pescari de oameni!” 18 Și lăsându-și de'ndată mrejele, au mers după El. 19 Și mergând puțin mai departe, i-a văzut pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele acestuia, care erau și ei în corabie, dregându-și mrejele. 20 Și i-a chemat îndată. Iar ei, lăsându-l pe tatăl lor Zevedeu în corabie împreună cu lucrătorii, s'au dus după El.

STUDIUL SFINTEI EVANGHELII DUPĂ MARCU

© biserica-boras.se

Domnul cheamă pe primii discipoli, care erau pescari și își desfășurau activitatea de-a lungul **Mării Galileii** - de fapt un lac de apă dulce, de ca. 21 km lungime, mărginit de Galileea pe latura de vest, de asemenea cunoscut și sub numele Lacul Ghenizaret, Lacul Tiberiada sau Marea Tiberiadei.

Se pare că **Simon și Andrei fuseseră inițial ucenicii lui Ioan Botezătorul** și ei erau cunoscuți lui Iisus mai înainte de acest episod (Ioan 1 :35-40). Cu siguranță că ei vor fi auzit și acceptat mărturia lui Ioan despre Mesia, dar Sf. Marcu nu relatează aceste aspecte și nici pescuirea minunată în urma cărora cei doi decid să îl urmeze pe Mântuitorul (Luca 5: 1-11) ci se concentrează pe **hotărârea radicală și despărțirea abruptă** a celor doi – alături de o altă pereche de frați: Iacov și Ioan – de viața lor mundană de până atunci.

Promisiunea lui Iisus că ei vor deveni **pescari de oameni** are un înțeles pe care îl găsim în Vechiul Testament. De exemplu, în Ieremia 16: 16-18, pescarii trimiși de Dumnezeu vor ”răsplăti pentru nedreptate și pentru îndoitul păcat”. Tot așa, la Iezechiel 29: 4-5, **imaginea este una a judecării**. Așadar apostoli, în calitate de pescari de oameni, proclamând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, îi vor pune pe oameni în fața unei decizii fundamentale – care fie îi va mântui (salva), fie îi va judeca.

Sf. Marcu relatează chemarea primilor apostoli și îi conferă statutul de model pentru **orice creștin** care dorește să îi urmeze lui Hristos. Domnul nu ne cere să ne părăsim familiile sau slujbele, **ci să declanșăm acea ruptură interioară**, la nivel psihologic, cu lumea (păcatului). După botez, creștinul nu mai aparține lumii, ci inima lui devine loială și destinul lui devine indisolubil legat de Iisus Hristos.

- Iisus învață cu Autoritate în Capernaum , v.21 -28

21. Și au venit în Capernaum. Și îndată intrând El sâmbăta în sinagogă, îi învăța. 22 Și erau uimiți de învățătura Lui, că El îi învăța ca Unul Care are putere , iar nu în felul cărturarilor. 23 Și era atunci în sinagoga lor un om cu duh necurat d care striga tare, 24 zicând: „Ce ai cu noi , Iisuse Nazarinene? Ai venit să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Dumnezeu“. 25 Și Iisus l-a certat, zicând: „Taci și ieși din el!“ 26 Și, scuturându-l duhul cel necurat și strigând cu glas mare, a ieșit din el. 27 Și toți s'au înspăimântat, încât se întrebau între ei, zicând: „Ce este aceasta?: Învățătură nouă și cu putere; că El și duhurilor necurate le poruncește, și ele i se supun“. 28 Și îndată s'a răspândit vestea despre El pretutindeni, în tot ținutul Galileii.

Capernaumul, orașul lui Petru, devine un fel de ”cartier general” pentru incursiunile misionare ale Domnului în ținutul Galileii. Aici, într-o zi de Sabat, Mântuitorul participă la **serviciul divin din sinagogă**. Acest serviciu divin consta din rugăciuni, binecuvântări, citirea Legii (Torei) și a Profeților și desigur explicarea ei. Iisus îndeplinește acest oficiu, iar rezultatele sunt contrare: El stârnește uimirea oamenilor și ostilitatea demonilor.

Învățătura Domnului stârnește **uluirea** celor care îl ascultau. Obișnuiți să audă clasicele explicații ale cărturarilor, care întotdeauna citau sursele de inspirație pentru interpretările lor, de această dată nu numai că **Isus nu citează nicio sursă, ci El însuși se definește pe Sine ca fiind Autoritatea** celor spuse (Matei 5: 21, 22). Isus nu numai că interpretează Legea, ci se manifestă ca Însuși Dătătorul Legii.

Dovada că Mântuitorul are autoritate nu numai peste inima omului ci și peste demoni nu va întârzia să apară. Un om care posedă toate caracteristicile unui demonizat este puternic tulburat de propovăduirea Domnului și vociferează împotriva Lui. **Demonul este conștient că se află înaintea lui Mesia, numindu-l public pe Isus "Sfântul lui Dumnezeu"** și că acest lucru este echivalent cu Judecata. Observăm un lucru foarte interesant: "demonii cred și se cutremură" (Iacov 2: 19), demonii cred pentru că îl recunosc pe Hristos. Dar credința în sine, fără dragoste, nu are valoare.

Dar Isus nu are nevoie de reclama demonilor și **nu stă de vorbă cu aceștia**, ci îi reduce la tăcere cu autoritate. **Exorcismul** nu are în el nimic spectaculos, ci simplul cuvânt al Domnului alungă duhul cel necurat din om, ceea ce stârnește o și mai mare uimire din partea celor care erau de față. **"Cine este oare Acesta?"**, care vorbește cu autoritate și face astfel de minuni - avea să fie subiectul dezbaterii printre cei din "împrejurierea Galileii".